

SUCHÁ JASKYŇA V ÚDOLÍ DEMÄNOVKY

Jednou z menších, geologicky však najstarších jaskýň Demänovskej doliny je Suchá jaskyňa. Je v brale Vyvierania, ktoré je poslednou časťou priečného výbežku, vychádzajúceho z vrchola Pustých (1495 m) cez lúčnaté Točište. Zo SV je bralo Vyvieranie ohraňované dolinkou toho istého mena, kým po celej západnej strane lemuje ho pusté koryto Demänovky.

Stavebnú hmotu Suchej jaskyne tvoria modrošedivé strednotriasové vápence (anis) krížňanského príkrovu (1), obdobné guttensteinským vápencom. Ich lavice, pretkané hustou sieťou bielych žiliek sekundárneho kalcitu, skláňajú sa 32° — 52° na SV. Vyššie polohy týchto zastupujú krinoidové vápence, bohaté na steblá morských lalijníc (*Crinoidea avertebrata*).

História jaskyne. Veľký a prístupný otvor Suchej jaskyne bol známy tamojším pastierom a drevorubačom od nepamäti. Títo sa však o jaskynné diery nestarali, ba tradovali o nich hrôzostrašné povesti. Len objavná jaskynná horúčka r. 1921 odкрыla tajomstvo podzemných priestorov i Suchej jaskyne. Prvú zprávu o nej priniesli P. Zaťko, M. Pivko a J. Hroch z Mikuláša, ktorí už v máji 1922 pri svojich potulkách po stráňach brala Vyvierania narazili na jej otvor (2). Keďže jej odumretá kvapľová výzdoba nezaručovala hospodársku prosperitu, zatičená veľkoleposťou a nádherou „Chrámom slobody“ zabudlo sa na ňu. Konzervátor A. Kráľ ju dal r. 1929 uzavrieť drevenými vrátami. V prítomnej dobe zhnité a vyvrátené vráta dovoľujú voľný vstup nevítaným návštevníkom. V rámci výskumných prác Slovenskej speleologickej spoločnosti vykonal som v lete 1949 a 1950 jej zameranie¹ a geomorfologický výskum, ktorého výsledky prináša táto stručná štúdia.

¹ Jaskyňu som zmeral závesným banickým kompasom a hodnoty som zaznačil do plánu bez zreteľa na miestnu magnetickú deklináciu. Nadmorské výšky som vypočítal z údajov závesného sklonomeru na natiahnutej meračskej šnúre od bodu č. 1, umiesteného pri Starom vchode do „Chrámom slobody“. Pri meraní mi asistovali sprievodcovia Dem. jaskýň (M. Benický, D. Zaťko, Vl. Lenko, čašník Vl. Cajchan a iní), ktorým patrí moja úprimná vďaka.

Tektonika jaskyne. Suchá jaskyňa vytvára labyrint kľukatých, temer kolmo sa križujúcich chodieb, v ktorom prevládajú dva hlavné smery tektonických diakláz: systém I. SZ—JV a systém II. JZ—SV. Na puklinách I. systému je vybudovaná Predsiens, Sieň trosiek s Cintorínom a časť Hlinenej chodby, kým systém II. predurčil Závrtovej sieň, Kamenný dóm, druhú časť Hlinenej chodby, Riečište a priestor Žltého jazierka. Pri porovnaní puklinových smerov Suchej jaskyne so smermi iných jaskýň Demänovskej doliny, javí sa nápadná podobnosť, odpovedajúca i jednotlivým smerom povrchového toku Demänovky. Podobné smery jaskynných chodieb možno sledovať i v jaskyni „Driny“ pri Smoleniciach v Malých Karpatoch.

Opis jaskynných priestorov. Vchod do jaskyne leží v západnej stráni brala Vyvierania vo výške 901,88 m n. m., teda 100 m nad Objavným ponorom Demänovky. Jaskynný otvor 3 m výšky a 12 m šírky černie sa v kolmej, svetlo zvetrávajúcej stene vápenca, ktorého vrstvy nad otvorom skláňajú sa 32° na SV. Humusovité dno vchodu, pomiešané so štrkom, svažuje sa príkro do Predsiene. Táto má pretiahly tvar v smere SZ—JV, dosahuje 51 m dĺžky, 5—10 m šírky a 2—5 m výšky. Jej dno pokrývajú z povaly a zo stien oddrobené sutiny a balvany. Hranato odlámané steny Predsiene smerom do vnútra jaskyne stále ustupujú pôvodným, vodou omletým tvarom, zčasti už zasintrovaným. Z Predsiene pokračujú jaskynné priestory dvoma smermi. Zo sz. časti vedie v smere 300° stúpajúci 12 m dlhý kanál na povrch, kým za 0,5 m vysokým a 8 m širokým otvorom tiahne sa v smere SV Závrtovej sieň.

Závrtovej sieň má chodbovité charakter. Je pozdĺž diaklázy v smere 30°, sklonenej 64° na SZ. Dosahuje 51 m dĺžky, 10 m šírky a 9—13 m výšky. Gotický profil jej povaly je popreryvaný hojnými komínmi a embryonálnymi kanálkami. Úkazom bočnej erózie tečúcich vôd je markantné stenové koryto 0,5 m hĺbky, ktoré lemuje pravú stenu Závrtovej siene. V zadnej časti siene sa nachádza obdĺžnikový rútený závrť 4 m hĺbky, pokrytý pieskom, štrkom i sutinou. Jeho sv. stranu ohraničuje 3 m vysoký nános zo žulových okruhliakov až 20 cm v priemere. Nad ním na povale možno pozorovať vodou vypreparované skamenelé steblá Crinoidea avertebrata. Dno Závrtovej siene, mierne klesajúce od nízkeho otvoru, vyplňajú oddrobeniny s balvanmi v priemere až 3 m, ktoré prikrývajú staršie nánosy piesku a štrku.

Pravá (jv.) časť Predsiene umožňuje vstup do hlavných priestorov Suchej jaskyne. Za vyvrátenou drevenou bránou prechádza v 30 m dlhú a 10 m širokú Sieň trosiek. V jej prednej časti sú dva z povaly odtrhnuté balvany, z ktorých pravý siaha až po povalu. Dno

siene, pokryté zvetralými úlomkami kôrovitého sintru, svažuje sa do priepastového otvoru, ktorý ústi do nižšieho poschodia. Pri osamelom, 2 m vysokom stalagmite sa prepadla podlaha a ostaly z nej len blokovité a balvanovité trosky. Po nich sa sostupuje do nižších častí jaskyne. Za prepadliskom pokračuje Sieň trosiek Cintonírom, ktorý je ukončený 12 m hlbokou priepasťou.

Dávna bohatá kvapľová výzdoba Horného poschodia zachovala sa len na stenách Siene trosiek a v Cintoníne. Povalu Cintonína zdobia tenké bieložlté stalaktity, kým oproti nim na dne vyrástly až 2 m vysoké vázové stalagmity (pozri obr. č. 2). Niektoré z nich sú dost tektonicky porušené a naklonené na spôsob šikmej veže v Pise (pozri obr. č. 3). Keďže ich už voda opustila, odumrely a zvetrávajú do čiernej. Len na stenách priepasti sa zjavuje sintrová usadenina bielej i žltkavej farby v podobe impozantného vodopádu (pozri obr. č. 4).

Priepasť má elipsovitý tvar v smere SV. Vznikla prepadnutím časti podlahy v Cintoníne. V jej pravej stene nachádza sa otvor, vedúci do 32 m dlhej kľukatej chodby, v ktorej sa zachovala stalagmitová výzdoba. Dno priepasti, pokryté oddrobeninami a zvetralými sintrovými úlomkami, svažuje sa v smere SV popod 1,5 m nízku stenu k Žltému jazierku. Fazulový tvar jazierka dosahuje 9 m dĺžky a 0,4 m hĺbky. Polámané kvaple na jeho dne spôsobujú žltozelenkastú farbu vody. V jeho hladine sa odrážajú nad ňou visiace kvapľové záclony, draperie, stalaktity ako i na brehu sorskupené stalagmity (pozri obr. č. 5), sfarbené do žltá i ružova. Je to najčarovnejší kútik zo všetkých podzemných priestorov Suchej jaskyne. Ľavou stenou jazierka popri kvapľovom stípe sa prejde do Riečišťa. Jeho pravú stenu zo začiatku zdobí ružový vodopád a za ním vápencovú puklinu vypĺňa v dĺžke 2 m Snehové jazierko. Na dne jazierka sa usadil čistý vápenec v tvaroch, podobajúcich sa chumáčom čerstvo napaného snehu. Pod ľavou stenou Riečišťa zrkadlia sa sintrové jazierka. Ich dná vyplňajú útvary srazeného vápenca v podobe strapcov hrozna. Sintrový povlak dna Riečišťa, vyzdobený stalagmitmi, miestami sa preboril, čím odkryl žulové nánosy v priemere 5—20 cm. Výška povaly Riečišťa, dosahujúca na začiatku 3 m, čoraz viac klesá (až na 0,6 m výšky) a po 53 m dĺžke končí sa sifónovite. Na konci vedie doprava kanál, do ktorého ústia dva paralelné kolmé komíny z vyšších, priestrannejších jaskynných priestorov. Rúrovitý kanál v ľavej stene Riečišťa vedie do Kamenného dómu.

Od osamelého stalagmitu (pri bode č. 5) tiahne sa popod Sieň trosiek smerom SZ balvanmi pokrytá chodba, ktorá v dĺžke 20 m prechádza v Rúrovitých chodbu. Pred ňou v ľavej stene je otvor kanálovej chodbičky, vedúcej k Bielému jazierku. Priestor

jazierka je vyzdobený bielym nástenným sintrom a početnými stalaktitmi a stalagmitmi. Ich odraz v hladine jazierka spôsobuje jeho domnelú farbu. Kanálová chodbička pokračuje kľukato od jazierka až pod jaskynný vchod.

Rúrovitá chodba má výrazné znaky riečnej erózie (eforácie) a končí sa zavalenými balvanmi pod jaskynným vchodom. V jej strede sa črtá 2 m hlboká priepastová jama, nad ňou visí zaklínový odtrhnutý balvan. V pravej stene priepastovej jamy malý kruhový otvor umožňuje vstup do Hlinenej chodby, ktorou sa otvárajú najnižšie položené priestory Suchej jaskyne.

Hlinená chodba má kľukatý tvar. Jej pravá časť sa tiahne v smere JV, v ktorom prechádza 140 m dlhý labyrint kľukatých chodbičiek, vyúsťujúcich až v priepastovej jame na dne Rúrovitej chodby. Ľavá časť Hlinenej chodby sa obracia na SV, kde zľava do nej ústi balvanovitá chodba od jaskynného vchodu. Pri jej otočení doľava nadväzuje na ňu s pravej strany chodbička, zakončená mäkkým, čisto bielym sintrom. Pokračovaním Hlinenej chodby je Kamenný dóm. Kým v Hlinenej chodbe zjavuje sa na dne hlina a piesok s vápencovými oddrobeninami, pri vstupe do Kamenného dómu sa zjavujú na jeho ľavej stene vápencové bloky. Kamenný dóm je na priesečníku vrstvových škár s diaklázou smeru 22°, sklonenou 64° na SZ. Dosahuje 78 m dĺžky, 9—13 m šírky a 4—5 m výšky. Na jeho stenách ako i na povale vidno zvyšky riečnej činnosti v podobe korýt a obrích hrncov. Zadná časť dómu rázne stúpa a je pokrytá skalnými oddrobeninami z povaly. Steny v tejto časti sú zasintrované striedajúcimi sa pásmi bieleho a hrdzavoškvrniteho, mäkkého sintru.

Ako ukazujú výškové pomery Suchej jaskyne, pozostáva ona z troch horizontálne nad sebou položených poschodí. Horné poschodie je geologicky najstaršie v dĺžke všetkých chodiieb 191 m. Geologicky mladšie stredné a spodné poschodie tvorí celý labyrint kľukatých chodiieb v celkovej rozlohe 514 m, z čoho hlavná chodba zaberá 284 m. Celková rozloha všetkých dosiaľ známych podzemných priestorov Suchej jaskyne dosahuje 705 m dĺžky. Nie je vylúčené, že ďalšími objavmi po dôkladnom preskúmaní všetkých komínov a zasypaných otvorov ako i prekopením nánosových sifónov terajší rozsah jaskyne sa zväčší a obohatí o zachovalé kvapľové časti.

V z n i k j a s k y n e. Povrchový otvor Suchej jaskyne predstavuje jeden z ponorov diluviálnej Demänovky, ktorá v tej dobe mala riečište 100 m nad dnešným. Ponor vtedy nebol taký veľký, ako je dnes. K jeho zväčšeniu prispelo neprestajné oddrobovanie skalnej hmoty pod vplyvom vonkajšieho zvetrávania, čoho dôkazom je nahromadená sutina v jaskynnom otvore a na dne Predsiene s balvanmi až 2 m veľ-

kými. Z Predsiene postupovala Demänovka po sklone vápencových vrstiev ako i v smere pukliny 30° , sklonenej 64° na SZ, čím vytvorila Závrtovú sieň. Na jej konci sifónovite odtekala ďalej. Zanesením sifónu našla si odtokovú cestu terajším závrutom. Časom i tento zaniesla, prerazila si novú cestu diaklázou v smere 164° a vytvorila tak Predsieň a Sieň trosiek s Cintorínom. V priepasti rútily sa jej vody smerom na Žlté jazierko do Riečišťa, kde sifónovite odtekaly do Kamenného dómu. Nízky sifón na konci Riečišťa nestačil prepustiť masy žulového materiálu, ktorý sa potom nahromadil na dne Riečišťa až na 0,6 m od povaly. V neskoršom vývojovom štádiu predraly sa vody Demänovky dnom Predsiene, odkiaľ odtekaly Rúrovitou chodbou popod Cintorín a spleťou kľukatých chodbičiek sa vracaly do Hlinenej chodby. Tu sa stretaly s druhou časťou vôd, idúcich balvanovitou chodbou odo dna Predsiene. Z Hlinenej chodby pokračovali do Kamenného dómu, na konci ktorého teraz zasypaným otvorom vytekaly v podobe mohutnej vyvieracky pravdepodobne na povrch.

Postupne, ako sa vody Demänovky prepadaly do nižších častí Suchej jaskyne, začala sa v jej horných priestoroch na holých stenách ako i na nánosoch vytvárať kvapľová výzdoba, čím sa jaskynné priestory čiastočne zmenšili. Tektonické poruchy a oddrobovanie vápencovej hmoty zo stien a povaly kvapľovú výzdobu čiastočne porušili, polámaly (Cintorín, Sieň trosiek) a vo väčšej časti jaskyne zasypaly. Dnes predstavuje Suchá jaskyňa obraz starej jaskyne s odumretou a zvetralou kvapľovou výzdobou, v ktorej prevláda oddrobovanie a rútenie. Jej tenká povala neprispieva k utváraniu sa kvapľov a i tie, ktoré ešte ostaly, sú vystavené chemickej erózii presakujúcej dažďovej vody.

Podľa svojej polohy a celkovej charakteristiky patrí Suchá jaskyňa do najvrchnejšej krasovej zóny (Cvijičova vrchná hydrografická zóna krasových vôd) a vytvára predpoklad, že vznikla v staršom interglaciáli než terajšie priestory „Chrám slobody“. Jej definitívne určenie relatívneho veku bude možné až po zistení spádových kriviek tokov diluviálnej Demänovky.

J a s k y n n á m i k r o k l í m a. Keďže Suchá jaskyňa má klesajúcu tendenciu a jaskynný otvor je zároveň aj najvyšším miestom jaskyne, veľmi rýchlo klesá aj jaskynná teplota. Už v Predsieni cítiť v lete oproti vonkajšku ochladenie, ktoré však veľmi kolíše. V Sieni trosiek dosahuje teplota letný priemer $+3,5^\circ\text{C}$. Pod ňou ležiaca Rúrovitá chodba má len $+2,9^\circ\text{C}$, kým najnižšia časť Suchej jaskyne, Kamenný dóm, udržuje si celý rok teplotu okolo $+2,8^\circ\text{C}$. V zimnom období veľký jaskynný otvor prepúšťa veľa studeného vzduchu, preto klesne teplota až po Žlté jazierko. Pod hodnotu 0°C klesne len v Pred-

sieni, kde z kvapkajúcej vody vzniknú ľadové stalagmity (pozri obr. č. 1). Otepľovanie vzduchu v letnom období nenastáva prúdením ako v dynamickej jaskyni, ale ohriatím sa od vápencových skál. Pri vyššej vonkajšej teplote, než je jaskynná, nespozoroval som prúdenie (prievan) ani v jednej časti jaskyne. V zimnom období sa tlačí ťažší studený vzduch popri dne smerom do jaskyne a povalou sa vracia oteplený von (pozorovateľné v Cintoríne). Nestačí však ochladiť jaskynné ovzdušie na hodnotu trvalého zaľadnenia. Malá priestranosť jaskynných priestorov a množstvo vápencových teplejších (okolo $+3^{\circ}\text{C}$) výklenkov rýchlo ohrieva studenší vonkajší vzduch.

Tabuľka meteorologických údajov.¹

Miesto merania	Od dna jaskyne vo výške			
	5 cm		2 m	
	teplota	vlhkosť	teplota	vlhkosť
Pred jaskyňou	—	—	— $3,6^{\circ}\text{C}$	74%
Predsieň	— $2,6^{\circ}\text{C}$	83%	— $1,8^{\circ}\text{C}$	97%
Sieň trosiek	+ $0,8^{\circ}\text{C}$	89%	+ $2,6^{\circ}\text{C}$	80%
Cintorín	+ $2,8^{\circ}\text{C}$	76%	+ $3,2^{\circ}\text{C}$	70%
Dno priepasti	+ $2,6^{\circ}\text{C}$	80%	+ $2,6^{\circ}\text{C}$	80%
Žlté jazierko	+ $2,8^{\circ}\text{C}$	98%	+ $3,2^{\circ}\text{C}$	96%
Riečište	+ $2,6^{\circ}\text{C}$	94%	—	—
Rúrovitá chodba	+ $1,2^{\circ}\text{C}$	96%	+ $1,4^{\circ}\text{C}$	96%
Hlinená chodba	+ $0,8^{\circ}\text{C}$	98%	+ $1,4^{\circ}\text{C}$	98%
Kamenný dóm	+ $2,2^{\circ}\text{C}$	93%	+ $2,8^{\circ}\text{C}$	89%

Z jaskynnej fauny som pozoroval len jaskynného netopiera, ktorý sa najviac zdržuje v teplejších častiach. V Kamennom dome sa objavujú na povrchu zasintované zvyšky kostí nezistiteľného veku. Na konci Hlinenej chodby som našiel voľne na povrchu zvyšky kostí z lišky, kuny a zo psa recentného pôvodu.

Jaskynná flóra. Priestraný jaskynný otvor umožňuje vnikanie slnečného svetla hlboko do vnútra jaskyne. Slnečné svetlo a humusovitá pokrývka v jaskynnom vchode podporujú vzrast via-

¹ Hodnoty uvedené v tabuľke som zmeral dňa 1. III. 1951 a vypočítal podľa psychrometrických tabuliek, vydaných Št. ústavom meteorologickým v Prahe r. 1922.

cerých druhov tráv. Na stenách Predsiene zjavujú sa rôzne druhy machov a lišajníkov.

Okolie jaskyne. Vápencový masív brala Vyvierania je pre-stúpený početnými tektonickými dislokáciami, a tým je veľmi ná-chylný na zkrasovatenie, ktoré sa prejavuje vo veľkom počte pukli-nových dier. Asi 18 m nad otvorom Suchej jaskyne sa nachádza starší ponor Demänovky. Jeho dutina sa svažuje po sklone vápencových vrstiev a v dĺžke 10 m sa končí nánosovým sifónom. Vo vzdialenosti 35 m na J, v relatívnej výške 20 m od Suchej jaskyne sa objavujú dva jaskynné otvory, končiace zasypanými sifónmi. Ešte ďalej na J, vo vzdialenosti 57 m od Suchej jaskyne sa nachádza T u n e l o v á j a s - k y ň a. Jej oválny otvor leží vo výške 915,77 m n. m. Jaskynná dutina sa ťahá v smere JV, kde v dĺžke 20 m od otvoru sa mení na tunel v priemere 1 m, ktorým po celkovej dĺžke 30 m vyúsťuje znova na povrch. Steny jaskyne javia znaky riečnej erózie a sú už dosť po-rušené vonkajším zvetrávaním, čoho dôkazom sú nahromadené vá-pencové trosky na jej dne.

Severne od otvoru Suchej jaskyne sa vyskytuje K a n á l o v á j a s - k y ň a, na ktorú ma priviedol silný prievan vo zvetralej sutine. Po jej odhrabaní som vnikol do vyše 100 m dlhého kľukatého kanálu, ktorý sa končí úzkou puklinou. Postup puklinou je veľmi namáhavý (iba plazením), nakoľko dosahuje miestami len výšku 1 m. Jaskyňu vy-tvorilo bočné rameno Demänovky, ktoré sa zarezalo pozdĺž pukliny v smere JV. Na jej stenách sa objavujú miestami už odumreté kvaple a sintrová usadenina. I samotný skalnatý vrchol Vyvierania prerezáva 20 m dlhý tunel, ktorým sa valily vody Demänovky do susednej dolinky Vyvierania.

Okrem týchto jaskýň je v brale Vyvierania ešte mnoho iných otvo-rov. Ich starostlivejším preskúmaním sa otvoria nové neznáme prie-story, ktoré iste obohatia podzemný svet Demänovského krasu.

Slovenská speleologická spoločnosť

LITERATÚRA

1. Kettner R. *Géologie du versant nord de la Basse Tatra dans sa partie moyenne*. Knihovna St. geolog. ústavu ČSR sv. 13, A, B, 373, Praha 1931.

2. Droppa P. *Suchá jaskyňa v Demänovskej doline*. Krásy Slovenska XXIII, 236.

РЕЗЮМЕ

Пещера Суха образовалась в известняках средне-триасового периода на западном склоне утеса Выvieranie в долине Деменовки. Вход в пещеру

находится на высоте 901,88 метров над уровнем моря или 100 метров над теперешним уровнем реки Деменовки. Подземный лабиринт пещеры Суха состоит из извилистых, почти перпендикулярно скрещивающихся ходов, образованных эрозией диллювиальной Деменовки в направлении трещин СЗ — ЮВ и ЮЗ — СВ. Своим расположением и общей характеристикой пещера Суха относится к самой верхней карстовой зоне, в которой происходит крошение и обрушение стен и потолка. Сталактиты поломанные и выветренные до черна сохранились лишь в зале развалин, Кладбища, у Жолтого озера и на стенах пропасти. Пещера Суха состоит из трех этажей, общая длина которых, и с боковыми ходами, равна 705 метрам.

ZUSAMMENFASSUNG

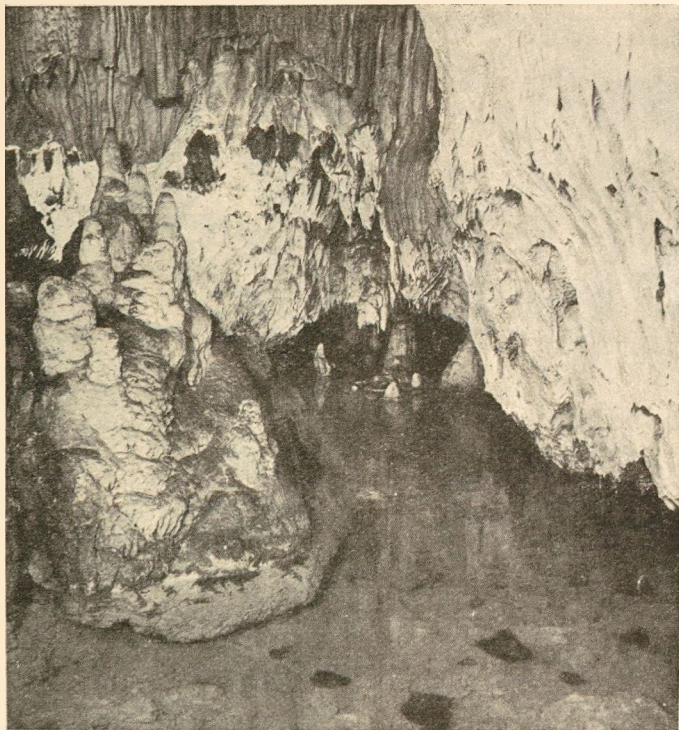
Die Grotte „Suchá“ ist im Mitteltrias-Kalkstein des westlichen Abhanges der Felswand „Vyvieranie“ im Tal des Flusses Demänovka ausgehöhlt. Der Eingang befindet sich in der Höhe 901,88 m ü. d. M., das heisst 100 m über dem heutigen Flussbette der Demänovka. Das unterirdische Labyrinth ist durch zickzackgekrümmte Grottengänge, die sich fast senkrecht kreuzen, gebildet. Dieser Zustand wurde durch die diluviale Erosion des Flusses Demänovka gebildet und ist durch die NW—SO und SW—NO —Richtung der Spalten bedingt. Durch ihre Lage, sowie durch sämtliche Charakteristik gehört die Höhle „Suchá“ in die oberste Karstzone, in der sich das Abbrocken und Abstürzen von den Wänden und dem Boden abspielt. Der Tropfensteinschmuck ist noch in den Partien „Sieň trosiek“ (Trümmersal), „Cintorin“ (Friedhof), und bei „Žlté jazierko“ (Gelber Weiher), sowie auch auf den Wänden des Abgrundes erhalten. Er ist zwar sehr zerbrochen, abgestorben und schwarz verwittert. Die Höhle „Suchá“ besteht aus drei horizontalen und untereinander gelegten Etagen, deren Länge mit den Seitengängchen insgesamt 705 m beträgt.

*Slowakische speleologische
Gesellschaft*

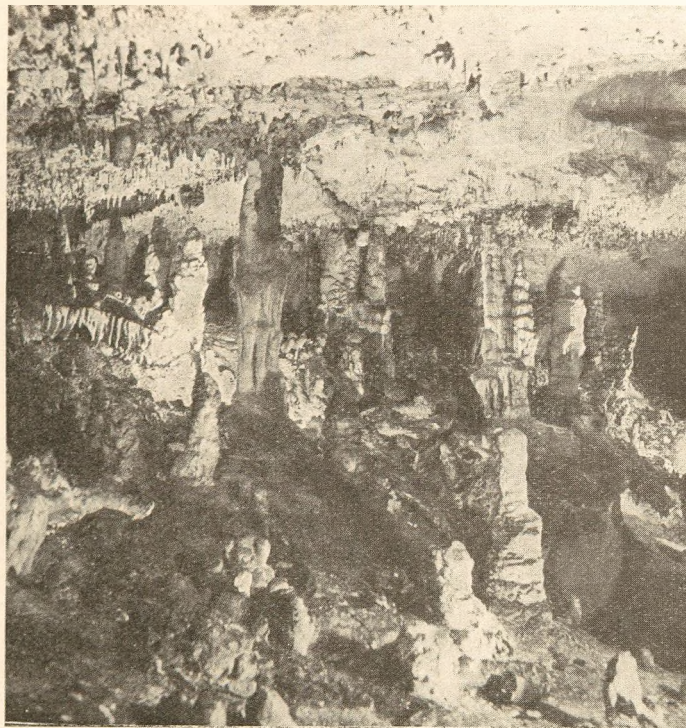

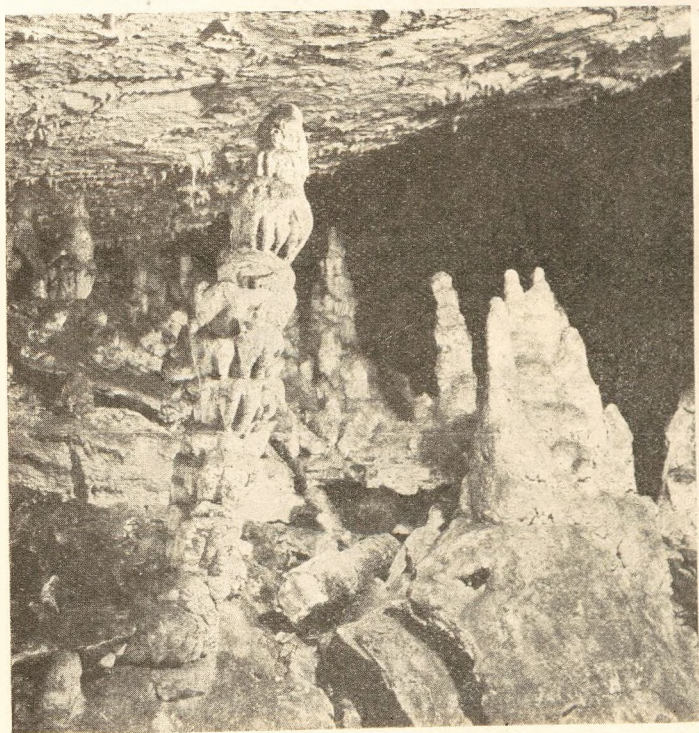

Obr. č. 1. Žlté jazierko v Suchej jaskyni Demänovskej doliny.
Foto A. Droppa.

Obr. č. 2. Skupiny odumretých stalagmitov v Cintoríne—Suchá jaskyňa v Demänovskej doline.
Foto A. Droppa.

Obr. č. 3. Naklonený stalagmit „Šikmá veža“ v Cintoríne v Su-
chej jaskyni Demänovská dolina.

Foto A. Droppa.

Obr. č. 4. Nástenné vodopády na stenách priepasti v Suchej
jaskyni Demänovskej doliny.

Foto A. Droppa.

Obr. 6. 5. Žlté jazierko v Suchej jaskyni — Demänovská dolina.
Foto A. Droppa.